

•
на Радослав Радев

Над Янтра съм. Оглеждам се в града
и той във мене също се оглежда
като **амфитеатър на духа**,
във който съм пробудена надежда.

Годините са дали своя вот –
за него в живопис, за мене – в бяло.
Макар и малък тук съм по-висок,
защото съм частица оцеляло.

По моста с името на Стамболов
вървя към възкресителите на държавата
и мечът се превръща в благослов,
а робството – в прокоба ялова.

Родината осъдена кърви,
а Търновград болярски се изправя,
за да прогледнем с речните очи
на ктиторите на духа срещу забравата.

Владимир Стоянов

•
на Радослав Радев

Арбанашката къща

с вековните каменни зидове –
свечерено кале,
огласено от думи и песни.
В него диша духът,
натежал от пенливото вино,
окрилен със любов
от стотици внезапни нашествия.

Притъмнялата пещ
със огромния сач ни се смеят:
„Преживели сме – казват – и две,
ала знаем и двеста!“
Затова са раните –
с ракия и с вино да се полеят,
да помълчиш с другите
и да ти олекне.

Или просто така
да запеш на воля –
камината топло
пред теб да въздъхне,
да забравиш
попътната си неволя
и да бъдеш какъвто си,
единосъщен.

Здрачът във тога от пурпур
ще седне
като древен мъдрец
на гласа ти до сладката пита –
да дочака в тунела
светлинка да се мерне
и да види в сълзата
вода ненапита.

Владимир Стоянов